

М. Г. Железняк

В

В – третя літера української [абетки](#). Є в інших абетках, створених на основі слов'яно-кириличного графіки. Назва літери «ве» вживається як іменник середнього роду. За формою накреслення це видозмінений варіант літери «ѵ» («віди») старослов'янської кириличною азбуки, що походить від грецької β («бета»). У староукраїнській графіці у зв'язку з наявністю різних писемних шкіл і типів письма «В» вживалася в кількох варіантах. У 16 ст. з'явилася друкована форма літери. У сучасній українській мові позначає губно-губний щілинний сонорний приголосний звук [w], який, на відміну від російської мови, не співвідноситься з губно-зубним [ф], може позначати й губно-зубний [v], а на початку слова перед приголосним, після голосного перед приголосним та в кінці слова після голосного переходить у нескладовий голосний звук [ʏ] (ўпіімаў, праўда, воўк). «В» буває велике й мале, має рукописну й друковану форми. У старослов'янській кириличній писемності мала числове значення «два», а в глаголиці – «три». Використовують також при класифікаційному поділі зі значенням «третій»: *ложа «В», пункт «В» розділу 2*. При цифровій нумерації вживають як додаткову диференційну ознаку, коли низка предметів має однаковий номер: *8-В клас* тощо. *В* – службова частина мови – прийменник, що разом з іменником служить для вираження просторових, часових та об'єктних відношень.

Бібліографічний опис:

В / М. Г. Железняк // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-35282>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).